

El repte d'aprendre (d'una vegada) dels errors

Mentre la societat catalana malda per superar finalment la pandèmia, una nova ingerència dels tribunals ataca un dels consensos històrics del nostre país: la immersió lingüística.

La vaga dels transportistes, la psicosis consumista i irracional que s'estén entre la ciutadania, l'encariment desorbitat del preu de l'energia (en general, i dels carburants, en particular, que afecta no només les butxaques dels qui fan anar amunt i avall les mercaderies)... I entremig de tot plegat, un cop més, la llengua. O per dir-ho més clarament: l'atac a la llengua catalana.

Les protestes de les persones professionals de la docència vinculades estrictament al fet d'acatar o no el compliment de la sentència que protegeix el 25% del castellà a les aules de la nostra mainada, se sumen a tota la resta de reivindicacions sectorials derivades del panorama que he intentat "retratar" en el paràgraf anterior. Tot plegat no fa més que dibuixar un escenari desolador que frega el llinard d'allò que resulta "saludable". Vaja, que la situació és insuportable, i ho hauria de ser al conjunt dels Països Catalans.

En aquest sentit, davant l'enèsima ingerència de l'Estat espanyol i dels seus tribunals en relació amb aquest "bé" imperfecte però que ha costat tan de construir i que no és altre que el consens de país davant una qüestió tan cabdal com és la immersió, des del Consell per la República hem volgut manifestar de manera pública i via comunicat el següent:

- La defensa política i jurídica del català (occità a l'Aran) com a llengua vehicular del nostre sistema educatiu és un pilar irrenunciable del nostre país. I en aquest sentit, fa de bon recordar que la Generalitat de Catalunya, aquesta Administració que alguns volen reduir a una institució

LLUÍS
PUIG

@LluísPuigGordi

"de fireta", té competències plenes (repeteix i amb majúscules, PLENES) per llei sobre aquesta qüestió. Per tant, mireu el repte (que no el problema, perquè les llengües —i més concretament el seu aprenentatge i domini— no són mai un problema) de cara i fem el favor d'afrontar-lo de manera responsable i madura.

- Qualsevol cessió que modifiqui el règim d'immersió lingüística introduint el castellà com a llengua vehicular comportarà el retrocés de l'ús social del català, que és l'objectiu persistent de les sentències espanyoles.

- Davant d'aquesta situació, des del Consell per la República considerem que només es pot assegurar la defensa dels nostres drets polítics i lingüístics amb una estratègia de cobertura legal, administra-

tiva i política de la vehicularitat única del català.

Va, vinga, ara totes aquestes persones que formen part d'això que n'hi diuen "el sector crític" poden començar a ridiculitzar el diagnòstic i la proposta d'actuació del Consell, que, d'altra banda, aprofito per recordar que fa (fem) pública una crida responsable (permeteu-me el matís) als grups parlamentaris independentistes a recuperar la unitat, al mateix que temps que ens posem a disposició per treballar-hi, en una estratègia institucional i social que garanteixi la pervivència de l'escola catalana continuant amb el model d'èxit que ens ha portat al fet que el català sigui una llengua de cohesió social i nacional. I vull recordar que posar-se "a disposició" no és posar-se de perfil, sinó respectar el rol no institucional sinó de capacitat d'acció real que el Govern de Catalunya tingui a bé d'atorgar al Consell que encapçala el 130è president, que, dic jo, alguna cosa bona per aportar en tot aquest debat deu tenir.

Sense llengua no hi ha nació, sense nació no hi ha país, sense unitat no hi ha projecte, ni compartit ni particular. El que resulta prou evident és que, en aquest context de confrontació permanent, malgrat sigui amb graus d'intensitat diferents, amb l'Estat espanyol tenim (i tindrem en el futur immediat) oportunitats de tota manera per continuar aprenent dels errors... En serem capaços, d'una vegada? Ens hi va la supervivència com a poble.

Conseller de Cultura a l'exili i diputat al Parlament de Catalunya per Junts